

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рж г 1690/2015
11.02.2016. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Весне Поповић, председника већа, Лидије Ђукић и Божицара Вујичића, чланова већа, у правној ствари предлагача М.Г. из К., Ул. ... бр. ..., чији је пуномоћник З.И., адвокат из К., ради заштите права на суђење у разумном року, одлучујући о жалби предлагача изјављеној против решења Вишег суда у Београду Р4 И 204/14 од 17.08.2015. године, у седници одржаној 11.02.2016. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, жалба предлагача и **ПОТВРЂУЈЕ** решење Вишег суда у Београду Р4 И 204/14 од 17.08.2015. године.

Образложење

Решењем Вишег суда у Београду Р4 И 204/14 од 17.08.2015. године, ставом првим изреке усвојен је захтев предлагача и утврђено да је у извршном поступку који се води пред Првим основним судом у Београду у предмету И 39852/12 предлагачу повређено право на суђење у разумном року зајемчено одредбом члана 32. став 1. Устава Републике Србије. Ставом другим изреке предлагачу је одређена примерена накнада за повреду права на суђење у разумном року од 20.000,00 динара, која ће се исплатити из буџетских средстава Републике Србије, опредељених за рад судова, у року од три месеца од дана подношења захтева предлагача за исплату. Ставом трећим изреке одбијен је захтев предлагача преко 20.000,00 динара до тражених 100.000,00 динара. Ставом четвртим изреке наложено је Првом основном суду у Београду да у најкраћем могућем року, али не дужем од 60 дана од дана достављања решења спроведе поступак извршења. Ставом петим изреке обавезана је Република Србија да предлагачу на име трошкова поступка плати 6.000,00 динара у року од 15 дана.

Против наведеног решења предлагач је изјавио жалбу, због погрешне примене материјалног права, оспоравајући га у ставовима трећем и петом изреке.

Одлучујући о жалби на основу члана 8б став 3. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“ број 116/08 и 101/2013), применом члана 402. у вези са чланом 386. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11 и 55/14) и чланом 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку, на чију примену упућује члан 8в Закона о уређењу судова, Врховни касациони суд је нашао да жалба предлагача није основана.

У поступку доношења ожалбеног решења није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 1, 2, 3, 5, 7. и 9. ЗПП, на које се у поступку по жалби пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, предлагач М.Г. је 16.08.2012. године поднео предлог за извршење Првом основном суду у Београду против извршног дужника Република Србија, Министарство правде, ради наплате трошкова кривичног поступка од 16.200,00 динара по пресуди Општинског суда у Лесковцу К 396/06 од 13.08.2008. године. Суд је решењем И 39852/12 од 22.08.2012. године одбио предложено извршење, јер пуномоћник извршног повериоца није доставио специјално - оверено пуномоћје уз предлог за извршење. Против овог решења извршни поверилац је поднео приговор 03.10.2012. године. Решењем суда од 15.04.2014. године укинута је решење од 22.08.2012. године и предмет враћен на поновни поступак. Суд је 03.06.2015. године тражио изјашњење од Основног суда у Лесковцу – да ли су исплаћени трошкови кривичног поступка, који није одговорио, нити је суд донео одлуку о предлогу за извршење од 16.08.2012. године.

Анализирајући дужину трајања и ток поступка пред првостепеним судом, Виши суд у Београду је нашао да је повређено право предлагача на суђење у разумном року и наложио је окончање извршног поступка у најкраћем року.

Одлучујући о захтеву за накнаду због утврђене повреде права, Виши суд у Београду је предлагачу одредио накнаду од 20.000,00 динара, док је одбио захтев до тражених 100.000,00 динара.

Врховни касациони суд налази да је Виши суд у Београду правилно одлучио о накнади за повреду права на суђење у разумном року, па се жалбом неосновано побија висина накнаде.

Наиме, применом члана 8б став 1. Закона о уређењу судова, суд може одредити примерену накнаду за повреду права на суђење у разумном року и одредити рок у коме ће нижи суд окончати поступак у коме је учињена повреда права, ако утврди да је захтев подносиоца основан. Из садржине наведене одредбе произилази да се ради о специфичном поступку, који има за циљ убрзање окончања поступка у коме је утврђено да је дошло до прекорачења разумног рока за правноснажно пресуђење. Цитирана одредба члана 8б став 1. Закона о уређењу судова, предвиђа могућност одређивања примерене накнаде због повреде права на суђење у разумном року, адекватне околностима сваког конкретног случаја.

Правилна примена ове одредбе подразумева да примерена накнада не представља накнаду штете, већ уз изрицање мере за убрзање поступка, представља сатисфакцију за утврђену повреду права. Висина примерене накнаде одређује се у зависности од околности сваког конкретног случаја, при чему се посебно цени природа захтева односно значај предмета спора за подносиоца захтева, поступање суда, али и предлагача, као учесника у поступку у коме је дошло до повреде права.

Врховни касациони суд налази да је у конкретном случају Виши суд у Београду правилно одмерио накнаду предлагачу од 20.000,00 динара, уз оцену свих околности које су од утицаја на одређивање накнаде, а нарочито неоправдано дуг период непоступања суда од подношења приговора - 03.10.2012. године до доношења одлуке - 15.04.2014. године, којом је приговор усвојен, па затим до 03.06.2015. године, када је упућен допис Основном суду у Лесковцу. Како су ове околности оцењене, а није било других које би оправдале досуђивање накнаде у већем износу, правилно је одбијен захтев предлагача преко наведеног износа као неоснован.

Осим наведеног, Врховни касациони суд је нашао да је правилно одлучено о трошковима поступка. Предлагач има право на накнаду трошкова поступка применом члана 154. став 1. ЗПП, који су му признати за састав захтева - 6.000,00 динара, који је сачинио адвокат, применом тарифног броја 13. Тарифе о наградама и накнадама за рад адвоката („Службени гласник РС“ број 121/12), с обзиром да је предлог за заштиту права на суђење у разумном року акт притужбеног карактера, који није строго формалан, због чега не припадају трошкови у већем износу.

На основу изнетог, применом члана 401. тачка 2. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Весна Поповић, с.р.**